

Arrest

**nr. 108 478 van 22 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt verplaatst naar 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2012 en heeft zich dezelfde vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2012.

1.3. Op 20 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U woonde met uw familie in de wijk Share Naw van de stad Kaboel tot 1373 wanneer jullie vanwege de burgeroorlog naar Iran zijn gevlucht. Van 1378 tot 1383 hadden jullie daar verblijfsdocumenten. In 1382 bent u getrouwd met M.(...) S.(...) D.(...) (OV X). De beide ouders van uw vrouw waren in dat jaar gestorven en omdat zij geen familie had die voor haar en haar zussen wilde zorgen nam uw familie deze verantwoordelijkheid op zich. In 1384 keerde uw familie terug naar Afghanistan omdat hun verblijfsdocumenten niet meer geldig waren. U bent in dat jaar voor zes maanden teruggegaan naar Afghanistan omdat uw vader gestorven was. Uw zus had een huwelijksaanzoek gekregen maar u weigerde dit. Later bent u in een vechtpartij betrokken geraakt met A.(...), de man die met uw zus wilde trouwen, en zijn medestanders. Daarna is de moeder van A.(...) naar uw huis gekomen om te zien of u er was. Nadat u terugkeerde naar Iran is zijn moeder nog een keer geweest. Ook bij uw oom is zij een keer geweest om u te zoeken. Later heeft de familie van A.(...) nog enkele boodschappers gestuurd naar uw familie om te zeggen dat u niet meer naar Afghanistan mocht terugkeren. In 1385 is uw zoon D.(...) (OV X) geboren. Omdat u echter niet legaal in Iran verbleef kon u ook uw zoon niet laten registreren. Hierdoor kon hij niet naar school gaan. Omdat u ook geen werk had en uw vrouw problemen had met Iraniërs omdat zij met een Afghaan was getrouwd zijn jullie uit Iran vertrokken. In Griekenland zijn jullie van elkaar gescheiden geraakt. Uw vrouw is met uw zoon naar België doorgereisd en heeft hier op 26 augustus 2011 asiel aangevraagd. Op 28 maart 2012 werd zij door het CGVS als vluchteling erkend. Op 6 juni heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een taskara, een Iraans verblijfsdocumenten van u en uw zoon, een registratie door een ziekenhuis van de geboorte van uw zoon, een huwelijksakte, een document van de Griekse migratiedienst, een shenasnameh en een Iraanse identiteitskaart van uw vrouw.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden gesteld dat u in het kader van uw asiolverzoek verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn (CGVS, p.7). Uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit namelijk Afghanistan.

Inzake uw verklaringen met betrekking tot uw vrees voor vervolging en het risico dat u zou lopen bij een terugkeer naar Afghanistan dient er te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U stelde in het kader van uw asiolverzoek in Afghanistan problemen te hebben gekend met A.(...), de man die een huwelijksaanzoek aan uw zus deed dat u weigerde (CGVS, p. 14). Uw verklaringen aangaande uw problemen met A.(...) zijn echter dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat u allemaal weet over A.(...) stelt u niet meer te weten over hem dan dat hij ongeletterd, onwetend, berucht en stom was (CGVS, p. 16). Ook wanneer u nogmaals wordt aangespoord om informatie te geven over zijn regio van afkomst, zijn beroep en zijn familie komt u niet verder dan dat hij A.(...) heette, van alles deed, drugs dealde en alles voor geld deed (CGVS, p. 16). Over zijn regio van herkomst en zijn familie weet u niets te vertellen.

Wanneer u dan gevraagd wordt wat voor dingen hij allemaal deed zegt u slechts dat u uit zijn gezicht en gedrag enkel kon afleiden dat hij een soort drugsdealer en een rebel was. Hij zou ook mensen hebben vermoord (CGVS, p.16). Wanneer u echter aangemaand wordt te zeggen hoe u dit te weten bent gekomen blijkt dat u het onderzocht en hoorde van sommige mensen. Wie u bronnen precies waren weet u dan weer niet te vertellen. U verwijst in dit verband naar mensen die rond hem leefden zonder een specifiek persoon te kunnen aangeven. Dat u niet kan zeggen wie deze mensen dan wel zijn en antwoordt dat u de informatie niet van een bepaald iemand heeft vernomen doet ernstige twijfels rijzen over uw beweringen (CGVS, p. 16).

Voorts overtuigen uw verklaringen over de problemen met A.(...) evenmin. Zo moet wat betreft de nasleep van het gevecht dat u met A.(...) en zijn vrienden zou hebben gehad worden vastgesteld dat uw verklaringen hierover ingaan tegen de beweringen van uw vrouw. Zelf beweert u drie maanden thuis te hebben verbleven om te herstellen van die vechtpartij en daarna naar Iran te zijn vertrokken (CGVS, p. 14). Uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS op 5 maart 2012 echter dat u 4 of

5 maanden bij uw oom heeft verbleven en niet meer terug naar huis bent gegaan (CGVS 11/20494, p. 11).

Verder zou de moeder van A.(...) dat jaar nog twee keer naar u thuis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS, p. 14). De eerste keer was u thuis en zei ze u dat u uit Afghanistan moest vertrekken omdat het niet veilig zou zijn (CGVS, p. 14). De tweede keer – twee maanden later – wilde ze louter weten of u thuis was. Verder zou ze niets speciaals hebben gezegd (CGVS, p. 15). Wanneer er verder wordt ingegaan op de motieven achter de bezoeken van de moeder van A.(...) stelt u echter onder meer dat ze van plan zouden zijn geweest om uw zus te ontvoeren (CGVS, p.15). U slaagde er echter niet in aan te geven hoe u van dit plan op de hoogte zou zijn geraakt. U kwam immers niet verder dan de stelling dat het “dat soort mensen waren” (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of uw familie sindsdien nog iets van de familie van A.(...) vernomen heeft, stelt u vaagweg dat zij niet rechtstreeks bedreigd werden maar berichten kregen van “een boodschapper” waarin werd gesteld dat u niet meer naar Afghanistan moest terugkeren (CGVS, p. 15). Ook over die boodschappen kon u geen enkel detail geven. Op de vraag wanneer die boodschapper kwam geeft u aan geen exacte datum te kennen (CGVS, p. 15). Wanneer u dan aangespoord wordt om het te situeren in de tijd kan u opnieuw geen antwoord geven en zegt u louter dat u steeds naar A.(...) informeerde en dat uw familie u 2 of 3 keer heeft gezegd dat zij een boodschap hadden gekregen. Pas wanneer dan gevraagd wordt wanneer de laatste keer was dat uw familie iets van hen had vernomen zegt u “misschien 3 jaar geleden” (CGVS, p. 16). Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Alle door u neergelegde documenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en uw verblijf in Iran, wat hier niet onmiddellijk ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit de stad Kaboel en er tot uw 11de of 12de jaar heeft gewoond (p. 2). Uw familie woont volgens uw verklaringen voor het CGVS nog steeds in Shiwari (CGVS, p.3), volgens informatie van het Commissariaat-generaal, een dorp in het district Kaboel stad en in de stad zelf (CGVS, p.4).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de

stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u bent gehuwd met en een kind heeft met mevrouw S.(...) D.(...) M.(...) (O.V. 6.866.507) die in België als vluchteling werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 10 van het EG-Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat bij de beoordeling van het dossier geen of minstens onvoldoende rekening werd gehouden met de toestand van zijn echtgenote, die als vluchteling werd erkend. Dit heeft nochtans noodzakelijkerwijze gevolgen voor hem aangezien hij met zijn echtgenote samenwoont en samenleeft en met haar twee kinderen deelt. Eerder dan een loutere beoordeling te maken in functie van de algemene actuele veiligheidstoestand in Kabul (Afghanistan), diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle elementen van het asielrelaas van zijn echtgenote te betrekken en te beoordelen in functie van hun gezinsrelatie en samenwoning, aldus verzoeker. Indien zijn echtgenote werd erkend, is het volgens verzoeker logisch en normaal dat hij eveneens zou worden erkend aangezien in casu de problematiek dewelke bestaat in hoofde van zijn echtgenote eveneens door hem wordt gedeeld. De problemen die zijn echtgenote kent en welke door het Commissariaat-generaal werden aanvaard, zijn ook de problemen die hijzelf kent. Zijn situatie kan niet losgekoppeld worden van de situatie van zijn samenwonende echtgenote. In dat opzicht schendt de bestreden beslissing de internationale bescherming geboden aan het familie- en gezinsleven zoals voorzien in de artikelen 3 en 8 EVRM. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn leven in gevaar zou komen indien hij zal terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook volledig ten onrechte stelt dat in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht zodat het middel in de aangegeven mate niet ontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) gelet op zijn vage en incoherente verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering in Afghanistan problemen te hebben gekend met A., de man wiens huwelijksaanzoek aan zijn zus door verzoeker werd geweigerd, (ii) alle door hem neergelegde documenten betrekking hebben op zijn identiteit en herkomst en zijn verblijf in Iran, gegevens welke niet onmiddellijk ter discussie staan en (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen

reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven in casu niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts verzocht heeft om hem in de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en dat hij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Overigens wordt in de bestreden beslissing de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid gevestigd op het feit dat verzoeker gehuwd is en een kind heeft met mevrouw M.S.D., die in België als vluchteling werd erkend.

2.5. De Raad benadrukt dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad wijst er voorts op dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. In casu zet de bestreden beslissing op gefundeerde wijze uiteen waarom er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo wordt erop gewezen dat verzoeker verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn zodat zijn vrees voor vervolging en zijn reëel risico op ernstige schade dient beoordeeld te worden ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, zijnde Afghanistan. Dit in tegenstelling tot zijn echtgenote, die verklaarde de Iraanse nationaliteit te bezitten. Zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben individueel de kans gehad om alle elementen aan te brengen ter ondersteuning van hun relaas. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers echtgenote werd beslist tot de toekenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker beweert weliswaar in Afghanistan problemen te hebben gekend met A., de man wiens huwelijksaanzoek aan zijn zus door verzoeker werd geweigerd, doch verzoekers verklaringen dienaangaande zijn dermate vaag en incoherent dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het betwisten en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter diens bevindingen niet ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De weigeringsmotieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Aangezien verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit en gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn beweerd problemen in Afghanistan, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dit in tegenstelling tot de asielaanvraag van verzoekers echtgenote waar de commissaris-generaal van oordeel was dat zij als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van zijn echtgenote teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoeker brengt verder geen gegevens aan die zouden kunnen leiden tot het besluit dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van zijn echtgenote.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers in de hoofdstad Kabul, van waar verzoeker blijkens zijn verklaringen afkomstig is, actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in Kabul niet concreet betwist en hij evenmin elementen of informatie aanhaalt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS